

Sygn.akt III AUa 1071/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Maryla Pannert

SO del. Stanisław Stankiewicz

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek apelacji wnioskodawcy J. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 czerwca 2012 r. sygn. akt V U 961/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1071/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 15 lipca 2011r., na mocy art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 1 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 227) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (DZ. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił J. W. prawa do emerytury z uwagi na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. od 1 września 1969r. do 22 kwietnia 1970r., od 15 kwietnia 1972r. do 31 sierpnia 1973r., od 1 stycznia 1978r. do 31 marca 1984r. i od 1 stycznia 1985r. do 31 października 1988r. na stanowiskach: stażysty, inspektora, specjalisty i zastępcy kierownika w dziale (...)

W odwołaniu od tej decyzji J. W. zarzucił naruszenie § 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zw. z zarządzeniem nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. (Dz. Urz. MRLiGŻ nr 2, poz. 4-5) oraz błędną ocenę dokumentacji z akt osobowych. Wniósł ponadto o zaliczenie do stażu pracy w warunkach

szczególnych zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) sp z o.o. w B. na stanowisku kierownika produkcji pomocniczej od 1 marca 1993r. do 30 listopada 2001r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012r. oddalił odwołanie.

Sąd ten ustalił, że decyzją z dnia 27 maja 2010r. organ rentowy odmówił J. W. przyznania prawa do emerytury, ponieważ nie spełnił on warunków określonych art. 184 ustawy z dnia 1 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 30 grudnia 2010r. w sprawie sygn. akt VU 875/10 zmienił tę decyzję i przyznał wnioskodawcy emeryturę od 8 czerwca 2010r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 maja 2011r. sygn. akt III AUa 384/11 uchylił wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzającą go decyzję i przekazał sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. ZUS/Oddział w B. decyzją z dnia 15 lipca 2011r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił on staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy,

Sąd pierwszej instancji zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach majstra budowy i technika budowy przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych (wykaz A, dział XIV, pozycja 24 i dział X, poz. 1). Nie uwzględnił zaś okresów wykonywania pracy na stanowiskach stażysty, starszego referenta, inspektora, specjalisty do spraw technicznych, zastępcy kierownika działu (...), kierownika produkcji pomocniczej.

Sąd pierwszej instancji, w oparciu o zeznania świadków H. D., B. G. i H. R., uznał, że wnioskodawca, będąc majstrem budowy i technikiem budowy, stale, w terenie nadzorował robotników melioracyjnych - kopaczy, układaczy drenów, betoniarzy, operatorów ciężkiego sprzętu do robót melioracyjnych oraz wytyczał trasy rurociągów, rowów cieków drenarskich. Różnica pomiędzy stanowiskami majstra i technika budowy dotyczyła jedynie zakresu odpowiedzialności.

Sąd nie zaliczył jako wykonywanej w szczególnych warunkach pracy wnioskodawcy w charakterze stażysty oraz w dziale (...) ponieważ prace te były łączone z pracami o charakterze biurowym, przez co nie były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym za danym stanowisku.

Sąd nie uwzględnił ponadto zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku kierownika produkcji pomocniczej w (...) sp. z o.o. w B., gdyż z zakresu obowiązków na tym stanowisku oraz z zeznań świadków B. G. i H. R. wynikało, że kierował on całym zakładem i nie wykonywał bezpośrednio nadzoru nad pracownikami zatrudnionymi przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Wykonywał nadzór nad pracownikami, których stanowiska nie zostały ujęte w wykazie.

Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił warunków uprawniających do emerytury z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, bowiem wnioskodawca udokumentował okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł J. W.

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego:

- art. 184 ust. 1 pkt ustawy z dnia 1 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze poprzez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, iż J. W. nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, niezbędnych do uzyskania prawa do emerytury, a jedynie 3

lata i 10 miesięcy, podczas gdy prawidłowa analiza w/w przepisu wskazuje, iż okresy zatrudnienia wykazane przez J. W. (z przerwą w okresie odbywania zawodowej służby wojskowej) stanowią pracę w warunkach szczególnych;

2. naruszenie przepisów postępowania:

1) art. 253 w zw. z art. 232 w zw. 2 art. 227 k.p.c., poprzez;

- nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu melioracji na okoliczność tego, iż praca wykonywana była przez wnioskodawcę w warunkach szczególnych, pomimo, iż odwołujący wnioskował o przeprowadzenie w/w dowodu w odwołaniu od decyzji ZUS, co doprowadziło do sytuacji, iż kluczowym w sprawie okazał się dowód z opinii biegłego z zakresu BHP, którego specjalizacja uniemożliwiła prawidłowe ustalenie istotnych okoliczności w sprawie;

- nie dokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i oparcie się na treści opinii biegłego z zakresu bhp, podczas gdy przedmiot opinii nie dotyczył dziedziny bezpieczeństwa i higieny pracy, wskazany biegły nie miał wiedzy z zakresu melioracji, przez co jego wnioski były nieprawidłowe; a także bez uwzględnienia okoliczności, iż biegła z jednej strony stwierdza, iż wykonując prace w dziale technicznym J. W. kontrolował jakość prac wykonywanych na budowie przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych, po to by następnie całkowicie dowolnie nie zaliczyć tego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższe wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie emerytury od 8 czerwca 2010r. oraz orzeczenie o kosztach postępowania przed Sądami obu instancji, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd pierwszej instancji uznając, iż J. W. nie wykazał piętnastoletniego okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego do nabycia prawa do emerytury nie naruszył przepisów prawa materialnego - art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Dokonując oceny materiału dowodowego, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, nie naruszył również przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz przedstawioną przez ten Sąd argumentację prawną.

Jak wynika z art. 184 ust. 1 w/w ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Z kolei zgodnie z § 4 w/w rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i posiada wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Niekwestionowanym było, że J. W. spełnił przesłanki dotyczące wieku, ogólnego stażu ubezpieczenia emerytalnego oraz przekazał środki z OFE na dochody budżetu państwa. Wyjaśnieniu podlegała kwestia, czy legitymuje się on okresem piętnastu lat pracy w warunkach szczególnych, tj. czy w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowiskach stażysty, starszego referenta, inspektora, specjalisty i zastępcy kierownika w dziale (...) oraz kierownika produkcji pomocniczej w (...)w B., pracował w warunkach szczególnych

Sąd Okręgowy oceniając charakter pracy wnioskodawcy w w/w przedsiębiorstwach posłużył się zarówno dokumentami pracowniczymi znajdującymi się w jego aktach osobowych, zeznaniami świadków H. D., B. G. i H. R., zatrudnionych z wnioskodawcą oraz opinią biegłej z zakresu bhp H. K., sporządzoną na użytek niniejszego postępowania oraz w sprawie VU 875/10 Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku. Opinia biegłej z zakresu bhp - wbrew stanowisku skarżącego - nie zastąpiła samodzielnego wnioskowania Sądu ale w sposób istotny uzupełniła materiał dowodowy sprawy. Nie zachodziła przy tym potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego, specjalisty z zakresu melioracji. Specjalizacja biegłej z zakresu bhp była bowiem adekwatna do przedmiotu sporu.

Wprawdzie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2009r. w sprawie sygn. akt I UK 201/08 (niepublikowanym) stwierdził, że ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze) nie wymaga wiadomości specjalnych uzasadniających prowadzenie dowodu z opinii biegłego, jednak nie wykluczył możliwości powołania dowodu z opinii biegłego w sprawach takich jak niniejsza, a jedynie podkreślił obowiązek Sądu samodzielnej oceny materiału dowodowego sprawy i kwalifikacji pracy jako świadczonej w warunkach szczególnych według załącznika do w/w rozporządzenia. Takie stanowisko podziela także Sąd Apelacyjny.

Sąd Okręgowy samodzielnie ocenił kwestię pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych i prawidłowo stwierdził brak możliwości zaliczenia do warunków szczególnych prac wykonywanych przez niego na stanowiskach stażysty, starszego referenta, inspektora w dziale (...), specjalisty w dziale (...)i zastępcy kierownika działu (...) oraz kierownika produkcji pomocniczej. Z zeznań świadków, twierdzeń wnioskodawcy i z dokumentacji osobowej, w tym ze świadectw pracy (k. 11 – 19 akt ZUS), angaży i zakresów obowiązków nie wynika, aby wnioskodawca, pracując na wyżej wskazanych stanowiskach, świadczył dozór inżynieryjno – techniczny wymieniony w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dział XIV, pozycja 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, stale i w pełnym wymiarze czasu nad pracami bezpośrednio wykonywanymi przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych, czyli nad pracami, o których mowa w dziale X pod pozycją 1 wykazu A.

Dla oceny, czy wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach, nie miała przy tym istotnego znaczenia nazwa zajmowanych przez niego stanowisk, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował także Sąd Najwyższy (wyroki SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z 4 października 2007 r., I UK 111/07; z 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325). Sąd Najwyższy stwierdził również, że prawo do emerytury z art. 32 w/w ustawy, czyli w niższym niż określony w art. 27 w/w ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a

zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno – technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A w/w rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżynieryjno – technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji (wyroki SN: z dnia 24 września 2009r., IIUK 31/09, LEX nr 559949; z dnia 11 marca 2009r., LEX nr 550990; 4 października 2007r., I UK 111/07, LEX nr 375689).

Z zakresów obowiązków wnioskodawcy na stanowiskach: stażysty, specjalisty do spraw produkcji, specjalisty do spraw technicznych, zastępcy kierownika Działu (...) wynikało, że znaczna ich część nie była świadczona w warunkach szczególnych, a dotyczyła czynności administracyjnych, biurowych i organizacyjnych, nie związanych z dozorem inżynieryjno – technicznym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 stycznia 2012r. (I UK 189/11, LEX nr 1125264) stwierdził, że pomimo wykonywania pewnych czynności w warunkach nienarażających bezpośrednio na szkodliwe dla zdrowia czynniki, można uznać, że dana osoba wykonuje pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jeżeli są to czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego immanentną cechą (poz. 24 działu XIV wykazu A załącznika do w/w rozporządzenia).

Wnioskodawca nie kwestionował, że obowiązki, które wykonywał w dużej mierze miały charakter administracyjny, organizacyjny, koncepcyjny, zarządzający i związany z bezpieczeństwem pracowników. Gros jego obowiązków wymienionych w w/w zakresach nie było związanych z dozorem inżynieryjno – technicznym, a tym samym nie były one wykonywane w warunkach szczególnych.

Bezspornie nie był związany z dozorem inżynieryjno – technicznym obowiązek wnioskodawcy, dotyczący szkoleń pracowników z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 145v).

Praca wnioskodawcy na stanowisku stażysty polegała na przyuczaniu praktycznym do pracy na różnych stanowiskach, nie tylko w szczególnych warunkach, co potwierdza „Ramowy program wstępnego stażu pracy absolwentów średnich szkół wodno-melioracyjnych oraz wyższych szkół technicznych zatrudnionych w pionie przedsiębiorstw wodno-melioracyjnych”. Do zakresu obowiązków wnioskodawcy na tym stanowisku należało m.in. zapoznawanie się z dokumentacją projektowo-kosztorysową, dokumentacją budowy, pracy, sporządzanie operatów, protokołów z odbioru prac, czy zapoznawanie się z czynnościami administracyjnymi.

Praca zastępcy kierownika w dziale (...)wizała się m.in. ze sprawdzaniem jakości prac wykonywanych na budowach oraz kompletowaniem i przechowywaniem dokumentacji projektowo-kosztorysowej budów.

Natomiast do obowiązków wnioskodawcy na stanowisku kierownika produkcji pomocniczej należało m.in. prowadzenie remontów budynków, ogrodzeń, urządzeń, zabezpieczenie powierzonego majątku przed kradzieżą, zużyciem, prowadzenie statystyki i sprawozdawczości, prowadzenie spraw związanych z ochroną ppoż, organizowanie i kierowanie produkcją pomocniczą oraz usługami produkcyjnymi z całkowitym ich rozliczeniem (pkt 1 część II zakresu obowiązków). Nadzorował, zatem ogół prac osób zatrudnionych na produkcji pomocniczej, na różnych stanowiskach, wymienionych i nie wymienionych w wykazie A załącznika do rozporządzenia. Nie świadczył, on zatem wyłącznie dozoru nad pracownikami, których stanowiska zostały uwzględnione w wykazie, a zatem nie sprawował dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zeznań świadków H. D., B. G., H. R. oraz wnioskodawcy wynikało, że sprawował on nadzór nad pracami melioracyjnymi na różnych budowach, ale także wykonywał obowiązki w biurze (sprawdzanie kosztorysów, zleceń, kart pracy i raportów maszyn). Jako kierownik nadzorował różnych pracowników, których stanowiska zostały wymienione w wykazie A, jak również, które nie zostały w nim wymienione, zbrojarzy, osób zajmujących się

prefabrykacją betonu oraz zatrudnionych w zakładzie ślusarsko – montażowym, spawaczy, ślusarzy, mechaników samochodowych, owijaczy drenów, stolarzy i cieślów.

Wnioskodawca nadzorując pracowników przy pracach melioracyjnych, nie czynił tego stale i w pełnym wymiarze czasu przez cały rok. Jak podał H. R. (k. 48, 49) oraz sam wnioskodawca (k. 145v) w okresie zimowym pracownicy przedsiębiorstw melioracyjnych zajmowali się różnymi robotami przygotowawczymi do prac melioracyjnych, w tym wycinką drzew i krzaków. Ich pracę nadzorował wnioskodawca, jednak zakres wykonywanych przez nich prac, tzw. przygotowawczych, nie miał charakteru prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Reasumując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że wnioskodawca w spornych okresach nie sprawował nadzoru inżyniersko – technicznego nad pracami melioracyjnymi stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zajmował się on bowiem dodatkowo różnymi pracami administracyjnymi i biurowymi nie związanymi z nadzorem. Nadzorował pracę pracowników o wielu specjalnościach, w tym niewymienionych w wykazie A załącznika do w/w rozporządzenia. Zależnie od potrzeb, pory roku, etapu budowy, nadzorował prace przed rozpoczęciem robót melioracyjnych. Stąd nie można przyjąć, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy sprawował dozór inżyniersko – techniczny na budowach, na których jako podstawowe były wykonywane prace melioracyjne.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyroki SN: z dnia 8 czerwca 2011r., I UK 393/10, LEX nr: 950426; z dnia 22 lutego 2007r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008r., II UK 88/08, niepubl.; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022).

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c.